

Din nou suntem la Geneva, din nou ploaie, din nou vânt... am lăsat la București tot cerul cu soarele, cu luna și în grabă am uitat să punem zâmbetul în geamantan...

Mi-am adus aminte că trebuie puși în mișcare 52 de mușchi pentru un râs oarecare și fac felurite experimente pentru a obține aceleași rezultate cu, să zicem, 12 mușchiuleți.

Ana are un alt sistem, râde cu gura plină. A cărat de la București o jumătate de vacă – exagerez, vreo șase, opt kile, și-o prăjește bucată cu bucată, de a afumat tot Lignonul.

Nae doarme sub pat, visează urât și când latră se izbește cu capul de somieră – se aude un zumzet prelung de arcuri apoi după un scurt studiu Nae ia contact cu realitatea și adoarme din nou oftând.

Eu râd cu patru mușchi și jumătate și gura mea arată ca o cameră de bicicletă explodată. În fond, nu sunt trist, mi-e un fel de dor de lume – Elveția asta e cam goală și pe afară și pe dinăuntru, deși pare invers. Și eu și Ana suntem în cea mai bună dispoziție, am inventat complimente noi, ne facem surprize și ne îmbărbătăm numărând zilele până ne facem bagajele. Altfel, totul e bine. Am fost la cinema, am văzut „Ultimul tangou la Paris”. E un film cam tare, începe cu spălarea unei căzi unde și-a tăiat venele o nevastă, soțul, supărat se încurcă cu o jună și probează în mod felurit amorul. E un film educativ pentru că totuși nu știm totul, mai e.

Filmele mele cu microbi și bube au fost foarte bine primite. Am noi proiecte: nutriția și suprapopulația. Uneori îmi place și mă umplu de entuziasm, pe urmă mă dezumflu și aștept până iar mă apucă și așa o țin ca Manole dar fără mănăstire. Zice un proverb: Dacă ai pipăit-o pe Brigitte Bardot, nu mai pui mâna pe cartofi. Eu de la Palma de Aur mă tot alint cu tubercule. Am totuși ceva formidabil: visez. Visez cu ochii deschiși și vreau să pun visele pe peliculă.

Râd cu patru mușchiuleți și jumătate și gura mea arată savant ca o cameră de bicicletă explodată.

Geneva 10-4-73